

Knutas Skujeniekas

EILĒRAŠČIAI

*

aš būsiu kaip parke suolas
kai užeis atlydys
aš būsiu kaip parke suolas
kai lietus suodinas lis
aš būsiu kaip parke suolas
kai pumpurai plyš
aš būsiu kaip parke suolas
kai šlavėjai kates vaikys
aš būsiu kaip parke suolas
šimtą naktų ar tris
bet jei kada tavo rankos
mano atkalte švelniai nuslys
tai daugiau nebegarantuoj
kad būsiu kaip parke suolas

*

aš esu toli viešėjęs
buvęs makedonijoje

ir visai nenusigandęs
tai dabar aš aleksandras

LYGUO

Mūsų naktis.
Mūsų miškas.
Tik mūs alsavimas samaną nutvilkęs.
Tiktai kartais vėjas viršūnes pasmilko.
Ir vėlei aptyksta.

Aš suradau vietą.
Aš guolį kloju.
Aš palaužiau tave,
pirštų galais prikalbėjau.
Mano miško raganą, mano būrėją.
Dabar mik.

Nebijok.
Nesigédink.
Namo esam parėję.
Žolių vakarą šiltą.
Tegu dar pabūna sykiu mūsų rankos ir kojos
Kaip atramos tilto.

Mano miela!
Tegul naktis dabar tavo baugščiąją burną džiovina.
Prisiglausk arčiau.
Visu savo liemeniu neaprėpiamu.
Mes būsim išgėrę patį tamsiausią, labiausiai putojantį vyną.
Lyguo!

Ar girdi, kaip aptyksta?
Tik retkarčiais vėjas viršūnėmis slenka.
Numesk paskutinį rūpestį, kaip drabužį pakrūmėn nusviedus.
Ir mik.
Tegul dabar glėbys tavo kaip aukso papartis žydi, –
Miela!

PAKERĖTAS ŽILVITIS

Esu pakerėtas žilvitis
kurį prigiedojusios bitės
ir kiek mano dienos vysis
ir kai mano dienos vys jau
 lai spurgos man trupa ir byra
 lai šakos į pelkę pasvyra
 lai aižės žievė nusilups
 viršūnė ties pašakne kniubs
užburtas liksiu žilvitis
ir mano žodžiai tai bitės

ir atvašos pažemiu plūsters
ir vėl mano dienos bus rūščios
ir vėl mano dienos bus sūrios
žiedų geltonuojančiuos mūruos
ir vėl man saldu bus be galo
nes bitės sulėks prie šio stalo
lieku pakerėtas žilvitis
ir bitės panašios į šeimą
atėjo didysis medonešis
ir bičių darbštuolių giedojimas
ir mano sielos kelionė

vienintelė mano laimė

SAGA

Kaip vyšnia, kur viršūnėj uoga,
Paskutinę užsilikusią, saugo, –
Taip aš saugau marškinių sunešiotų
Vieną vienintelę sagą.

Kai nebėr jau nei vilčių, nei suvenyrų,
Ir kai per sunki našta jau lenkia,
Aš užanty paknyburiuoju sagą,
Įsiūtą tavo rankų.

Apmaudui meto ir bado,
Sniego ir miego pykčiui
Tu prisiuvus mane prie akyto gyvenimo
Meilės ir amžinybės dygsniais.

Naktis įveikė dieną. Žiūriu į langą,
Vienintelį, kuriame šviesa dega.
Ne į langą. Į gyvastį man ant krūtinės,
Tavo įsiūtą į sagą.

*

tai maža tėvynė mano
dviejų rankų platumos
tai miela tėvynė mano
dviejų rankų šilumos

tai gili tėvynė mano
viso amžiaus gilumos

VĖLĖ

Nepavargstu, nes neturiu jau kojų.
Nebėr burnos – ir nebenoriu gert.
Tiktai namo sugrįžti dar svajoju,
Rugsėjy laidaro vartus atvert.

Neužsigaunu jau į žemą siją,
Nebėr galvos – vien tumulas miglos.
Klausaus, kaip karvės atrajoja lyjant,
Kaip avinėliai bados pašaliuos.

Man eglė tiesia delnus, apipiltus
Tamsių rudenių liūčių sidabru.
Ant akmenų šaltų pirtelėj šildaus,
Nereikia garo – pats tapau garu.

Aš ratinėje medgalius skaičiuoju,
Blaškau po kluoną pėdus vakare
Ir spragilą pakelti užsimaju,
Bet aš tik vėjas – rankų nebėra.

Su vėju aš skubu duris atverti,
Kur dūminėj pirkelėj žiburys.
Aš noriu „labas vakaras“ ištarti
Pamiršęs, kad ir balsas nebegrįš.

Anūko vygę pasupu klevinę,
Šalia marčios prisėdu į stakles.
Paduodu sūnui aš linelių pynę,
Parodau jam, kaip vyti vadeles.

Jau be akių žvelgiu į krosnies liepsną.
Jau nebe šeimininkas – jo dvasia.
Žmona tik mini dar, kai gieda giesmę
Šventos rudens dienos sutemose.

Nepavargstu, nes neturiu jau kojų.
Einu ten, kur dausų liepsna plazdės.
Bet ilgesys namo mane vilioja,
Jis tebėra, nors nebėra širdies.

Vertė Sigitas Geda, Vladas Braziūnas, Jonas Strielkūnas